

K a t t u n g e n b a k o m s p i s e n o c h
k a t t o r n a s k u n g .

Det var en gång för längesedan en man som hette Walter Walsh. Han hade fem eller sex barn. Så skulle han gå till staden en dag för att skaffa dem skor. När katten hörde dem be sin far att de skulle få fina skor, så skuttade han själv fram från sin vrå. "Walter!" sa han, "vill du inte ge mig vackra skor också?" Mannen blev förfärad, när katten talade till honom, och han sade att han nog skulle ge dem skor. När han gick till staden, berättade han för alla vad katten hade sagt till honom, och de bad honom säga till katten när han kom hem att han inte kunde ge honom några skor utan att ta honom med till skomakaren, så han fick ta mått på honom till skorna.

När mannen kom hem, frågade alla barnen om han hade skor med till dem, och katten frågade honom också om han hade några till dem. Han svarade katten att han inte hade några, för skomakaren måste först ta mått, eftersom han inte hade några färdiga skor som kunde passa honom. "Hur skall jag kunna gå dit?" sa katten, "om jag går åstad tillsammans med dig, så sliter hundarna mig i bitar." "Det är ingen fara för det", sa han, "för jag skall stoppa dig i en säck och ta dig med mig på ryggen." Så stoppade han katten i säcken, tog säcken på ryggen och gick åstad.

Var enda en som de mötte på vägen, frågade Walter vad han hade i säcken, men han bara svarade, att det angick

dem inte. Katten satte för varje gång klorna genom säcken i ryggen på honom och sa: "För ditt liv, Walter! för ditt liv, Walter!" och menade att han inte skulle tala om vad han hade i påsen. Han blev ked av alla frågor och till slut kastade han säcken och allt som var i den till dem, och hundarna slet i bitar både katten och säcken som den var i. När katten nu höll på att rivas i hjäl av hundarna, bad han Walter att tala om för kattungen bakom spisen, när han kom hem, att han hade dödat kattornas kung.

När han kom hem, berättade han för sin hustru vad katten hade sagt. I spiselvrån låg en liten ynkelig kattunge. Den tog ett skutt och växte hastigt i storlek. Med ett språng grep han Walter i strupen och det var nästan omöjligt för dem att befria honom från den. De måste ut och kalla grannarna till hjälp att lösgöra honom och hade de inte det gjort, hade Walter fått strupen avbiten. Men de lyckades döda den så väl som kattornas kung. När de höll på att döda kattungen, så sa den: "Det var tur för dig att du fick hjälp av dina vänner!"